סלע
מוכנות רפואי עתונות
ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050
קטעי עתונות
29 פבר' 1988
הצפה

אזכרה ללוי אשכול

בטקס האזכרה הממלכתי, בי־כולאת 19 שנה למותו של לוי אשכול, ראש הממשלה השלישי של מדינת ישראל, נערך אתמול בחלקת גדולי האומה שבהר הרצל בירושלים. בטקס השתתפו ראש הממשלה יצחק שמיר, יו"ר הכנסת שלמה הלל, נשיא בית המשפט ה־ עליון השופט מאיר שמגר, ה־ רמטכ"ל רב-אלוף דן שומרון, ה־ כפקח הכללי של המשטרה דוד קראוס והשרים שמעון פרס, יצחק רבין, משה שחל, שושנה ארבלי־ אלמוזלינו, אריק שרון, גד יעקבי, חיים ברלב, רפאל איתן, אריק נחמקין.

הרב הצבאי הראשי אלוף גד בבון קרא פרק "תהילים" והחזן הצבאי הראשי אריה בראון נשא את תפילת "אל מלא רחמים". לי־ אחר מכן עבר הקהל על פני הקבר.

סלע
מוכנות רפואי עתונות
ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050
קטעי עתונות
28 פבר' 1988
ידיעות אחרונות

לוי אשכול ז"ל, 19 שנה למותו. האיש ששינה את מפת המזרח התיכון, אבל גם עם ברט שחור ובטלדרס, לא נראה קרבי במיוחד. לדעת יוסי שריד הוא היה גם בין הראשונים שהתפכחו מאופוריית הנצחון. הבין שהשטחים יכולים להיות גחלים לוחשות

אשכול. מה הוא היה אומר?

■ מאת **חיים שיבי**

מה הוא היה אומר, לוי אשכול בן דבורה, לו היה חוזר אלינו השבוע, ומשקיף על ירושלים המרברת בשני קולות אל מזכיר המדינה של ארה"ב? מה הוא היה אומר על האש בשטחים ועל האש שמבית?

26 לפברואר 1987, יום השנה ה־19 למותו של לוי אשכול: תזכורת למנהיגות מפייסת, מנהיגות צנועה, מנהיגות של קול אחר. תזכורת לעידן ההוא: בלי שטחים, בלי טלוויזיה, עם לירות מפוחתות ומנהיג נטול כריזמה – אבל אנושי כל כך.

בין מאות קטעי הארכיון בתיק לוי אשכול ז"ל אני מוצא קטע אחר כתוב בסגנון סוכנות, קטע עכשווי למדי:

„ח"י צעירים ושקולניק עימהם מצאו להם אכסניה זמנית בביתו של מוכתר הכפר הערבי קלנדיה. ממול, בראש ההר, יקימו בעתיד הקרוב את משכנם. ובינתיים, יש ליצור יש מאין, בעוד השכנים הערביים אינם טומנים ידם בצלחת.

שקולניק רואה כיצד ראש חבורתו, מאיר רוטנברג, שנודע בכינויו 'מלך המערד', סוטר בחוזקה על פניו של ערבי, המזהיר את ה'פולשים' מפני מעבר באדמותיו. אחר כך מסביר ה'מלך' שאם אין מגיבים כאן מהר ובכוח, נידון אתה למוות..."

תזכורת אשכול: מי שמנסה עכשיו לשנות פעם נוספת את מפת המזרח התיכון, עובר על המפה שעשתה ממשלת „שמשון המסכן", ממשלת לוי אשכול. האיש, שגם עם ברט שחור ובטלדרס, לא נראה קרבי במיוחד, עמד בראשות הממשלה בימי ירושלים של זהב.

יוסי שריד, פעם – בעידן ההוא – דובר מפא"י: „אשכול היה אחד הביטויים של הטרגדיה הישראלית: הבנה של מה שעומד לקרות לנו, ופיתוי שלא לעשות דבר. הוא היה בין המשתחררים הראשונים מאופוריית הנצחון של 67, בין הראשונים שהבינו כי השטחים יכולים להיות גחלים לוחשות – אבל מן ההבנה הזאת לא יצא דבר".

השנים החולפות נוטות לבצע שינויים קלים במיקומן של דמוי־ות בפנתיאון הלאומי. לפעמים באה ועולה כמיהה לכריזמה הגדו־לה. לפעמים יש געגועים לנביא. לפעמים לכהן, לאשכול, עומד, נרגש כל־כך, על המידשאות של הבית הלבן, לצידו של ג'ונסון גבה־הקומה.

עוד תזכורת אשכול, לימים שבהם עושה בירושלים מזכיר המדינה של ארה"ב. מי שהיה מזכירו המדיני, אביעד יפה, הספיד את אשכול ביום השלושים למותו במלים „פשטות, טבעיות, יושר, כנות, גילוי־לב, עסיסיות ושורשיות". היה ליפה גם סיפור קטן שאמר הכל: „יום אחד בשעת משא ומתן קשה עם נציגי מדינה זרה, פנה אלי ראש הממשלה במבט שובבני כלשהו ושאל בלחש: „עכשיו אני צריך להתרגז? – זה יעזור?"

HAKOL
ALLENTOWN, PA
MONTHLY
FEB- -88

סלע
מוכנות רפואי עתונות
ת.ד. 724 ירושלים, ת.ד. 30215, תל-אביב, טל: 03-614050
קטעי עתונות
29 פבר' 1988
THE JERUSALEM POST

In Memoriam

On the 19th anniversary of the death of prime minister Levi Eshkol, a memorial ceremony was held yesterday at Mt. Herzl in Jerusalem. Attending the ceremony were Prime Minister Shamir, Foreign Minister Peres, Defence Minister Rabin, Knesset Speaker Shlomo Hillel, Chief of General Staff Dan Shomron, and others.

Disturbances in the West Bank and Gaza, what to do?

Continued from page 2

The caller called late at night:

"I don't like what's happening on the West Bank and in Gaza."

Silence on the writer's part.

"What are you people going to do about it?"

"You people," the so-called monolithic Jewish people.

"You better do something about it!"

End of conversation.

But not an end to **"the problem."**

The problem is that as **Yosef Goell** observes in **The Jerusalem Post** "we can neither look forward to annexing all the territories, nor can we afford to withdraw from them in safety."

"Since this means that the occupation will have to continue into the indeterminate future, it is essential that we focus our attention much more on how to manage such a less than perfect situation, than on the opposing, totally unrealistic, utopias propounded by the annexationists or the instant 'withdrawalists'."

Goell does not believe that the Minister of Defence can both ensure Israel's military security and supervise Israel's continued presence in the territories.

"What is needed is a special, separate framework at the top to set occupation policy and oversee all aspects of its implementation."

"In this democratic country, the army takes orders from political overlords. And no one in the political echelons that determine occupation policy and oversee its implimentation was that interested in devoting much time, energy or ingenuity to the actual conduct of the occupation—not as long as the occupied Palestinians were not raising the roof."

"In seeking to restore needed emphasis to the pragmatic center," concludes Goell, "and to turn back from the divisive dominance of the extremes over our lives, we should take a page out of the tragic history of the Palestinian national movement. It is because their leaders have insisted for the past 50 years on getting 100% of this disputed country that they have ended up with nothing."

Ben Wattenberg writes in the **New York Post** that conflict is the Arabs' choice, but it's the Israelis who get the blame.

"It is in the nature of things that television video clips showing demonstrators confronting soldiers will impart sympathy to the demonstrators. The demonstrators are the apparent underdogs."

"Israel not an underdog? Israel has a Jewish population of 3.5 million. Opposing Israel are 23 Arab states, with a combined population of 180 million. Right now, the Saudis are publicly urging the Iranians to lay off Iraq and join the fight against Israel."

"Which leads to geopolitics. It is easy to say that all the Palestinians want is their own state. But the Palestinians were offered a state by the United Nations in 1948. They rejected it."

"From 1948 to 1967, Jordan ruled the West Bank and the West Bank residents did not then ask for a separate Palestinian state nor would Jordan have allowed it."

"The Camp David Accord in 1978 offered an 'autonomy', which would have led to some sort of nationhood. Rejected."

"Today the Palestine Liberation Organization still demands all of Israel."

"The Israelis won't negotiate their own demise with the PLO, but, despite some Israeli foot-dragging, they are willing to negotiate with Jordanians whose delegation would contain activist

Continued on page 10

pen; that from that moment on, Arabs knew only one word, "

"And not just from that ment. Had the Arabs accepted partition of 1947, Israel would a fragment of what it is today, d very likely a memory.

"Had the Arabs been satisfied ith the pre-June 1967 boundaries—the boundaries they now ay they want—there would have een no Six-Day War."

"The one time an Arab leader aid yes—Anwar el-Sadat—Israel gave him everything he wanted."

"The critics of Israel pretend to know nothing of this. They mount a moral attack on the Jewish state, many of them equating Israel with South Africa—as if the blacks had gone to war against the whites and had vowed to destroy them. It is a profoundly vicious analogy, without a scintilla of factual basis, but like all big lies it grows and grows."

"What if these moral critics had their way? Suppose there was a Palestineian state in Gaza and the West Bank? Does anybody believe the Arabs would be free? There's not a free Arab state in the world: "Self-determination" is nothing more than a code word for the right to be ruled by a dictator of your own race. But the moral critics of Israel could sleep, close the book on the Middle East—as they have on Vietnam, Cambodia, and black Africa."

"If Israel becomes history—well, that's the price of sleep."